

Kirsebær (*Cerasus sp.*)

Blandt de dyrkede kirsebær skelner man mellem sød- og surkirsebær. Sødkiisebær stammer fra de vilde fuglekirsebær, der er almindelig udbredt i skovene.

Sødkiisebær og fuglekirsebær bliver store træer, der har store hvide knippestillende blomster. Sødkiisebær er et populært træ i haverne, da det bærer friske, velsmagende mørkerøde eller rødgyule bær der kan spises direkte fra træet. Desværre har fuglene også opdaget denne egenskab, og det er nødvendigt at beskytte frugterne under modningen med fuglenet, hvis man vil have det fulde udbytte af træerne. Der findes mange dyrkede sorter af sødkiisebær.

Sødkiisebær er fremmedbefrugtere, hvilket vil sige, at der skal overføres pollen fra en anden sort. I småhaver løses dette problem lettest ved at ipode flere sorter der kan bestøve hinanden i samme træ.

De dyrkede surkiisebær stammer fra de vilde surkiisebær, som også findes udbredt i visse skove. Disse træer adskiller sig fra sødkiisebær ved at være lavere. Desuden opsender de rodskud. Stevnsbær, Skyggemorel og Kelleris er eksempler på dyrkede sorter.

Surkiisebær er selvbefrugtere og kan derfor sætte bær med eget pollen. Vinden spiller en betydelig rolle ved bestøvningen, men insekternes rolle skal ikke undervurderes.

Kirsebærtræer er gode biplanter som giver både nektar og pollen. Bierne er lige så nødvendige for sødkiisebær som for æbler. Nyere undersøgelser har vist, at udbyttet også øges ved bibestøvning hos de selvfrugtbare surkiisebær.

Orla Svendsen